

Dievs teica: Nāc!

Bet tu paliki pusceļā, plūkādams savus dūnu cimodus un neteikdams ne vārda.

Tas bija ziedu laiks, eņģeļi pasauli svētīja un nebija ne laba, ne ļauna, tikai dzīvības koks – mūžīga brīvība. Vēl pat pumpurs nebija plaucis un tevi jau aicināja. Bet tev jūtu par maz, par maz lai atbildētu.

Divi acu pāri. Viens vienīgs dzīves un nāves mirklis starp tiem un tad nāk iznīcība. Šis bija tieši tik ilgs mirklis, lai aizietu vai neaizietu, lai izteiktu Jā vai Nē. Bet tu vilcinājies. Tu novilki Dieva dāvāto mirkli ... sev līdzās, putekļos. Vai kādam tad vēl varēja rasties šaubas, ka starp baltu un melnu ir vēl kaut kas? Kaut kas, ne mīlam, ne naidam, tik klusai vienaldzībai. Vienaldzībai, kas pārāka par saules rietu, jo ik brīdi var iekvēloties krāsās. Brīvprātīgi izvēlēta vienaldzība, ne truluma pārsātinātā.